

פנים רבות לנישואים

טרילוגיה

מחזה ראשון (עומד בפני עצמו)

המחזה מאת: איציק אלוני.

הגהה: שלי אביסרה

כל הזכויות שמורות

©

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

קציר: פנים רבות לנישואים

עמוס ואביגיל, זוג נשוי בשנות הארבעים לחייהם, נתקלים במהמורה משמעותית בחיי הנישואים שלהם - אביגיל מאסה לחלוטין במין וחיזוריו הבלתי פוסקים של בעלה הפכו לה למטרד מעורר חרדה. היא מציעה כפתרון לפער הבלתי ניתן לגישור ביניהם רעיון מהפכני בלי להבין שהיא כורה לנישואיה בור שאולי לא יצליחו להיחלץ ממנו.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- עמוס - גבר כבן חמישים
- אביגיל - אשתו של עמוס, כבת ארבעים
- טומי - חברו הטוב של עמוס כבן חמישים
- מציל בים - צעיר

תמונה 1

המקום- סלון. על הספה פזורים מספר פרטי לבוש בעיקר הלבשה תחתונה. שולחן סלון, מזנון ועליו בקבוק של משקה אלכוהולי. עמוס נכנס לבמה מכיוון האמבטיה עם טישו ולוחץ לסירוגין על חתך גילוח קל, שר לעצמו מתוך האופרה ריגולטו את "לה דונה א מובילה"

עמוס: (הולך לפתח חדר השינה) איפה את? עדיין במיטה?
התעוררת או שכבר קמת?

אביגיל: (מופיעה עם כותונת לילה/פיג'מה) לא ישנתי, סתם נחתי במיטה. אני שונאת לקום כל כך מוקדם ודווקא ביום החופש שלי.

עמוס: השתדלתי מאוד להיות שקט.

אביגיל: מה קרה לך בפנים?

עמוס: נחתכתי.

אביגיל: בגילוח?

עמוס: אה-הה.

אביגיל: תראה.

עמוס: (מראה) יש לך משהו כדי לעצור את הדימום?

{אביגיל תולשת פיסת טישו קטנה, מרטיבה בלשונה ומדביקה על פניו}

אביגיל: זהו.

עמוס: זהו?

- אביגיל: כן, אתה מסודר. יתייבש ויפול מעצמו.
- עמוס: מאיפה את יודעת?
- אביגיל: הדבקתי לעצמי הרבה כשנפצעתי בגילוח.
- עמוס: **(בווחן את פניה כמתבדח)** ממתני את מתגלחת?
- אביגיל: טמבל, לא בפנים. רגליים, בית שחי... לפני שעשיתי טיפול בלייזר, נראיתי אז כמו תרנגולת שמרטו לה כמעט את כל הנוצות.
- עמוס: כל החיים שלי אני מתגלח, לעיתים רחוקות אני נפצע ואף פעם לא חשבתי לשים פיסת נייר לעצור את הדם.
- (נוגע קלות בפצע)** זה עובד.
- אביגיל: מה היית עושה?
- עמוס: הייתי לוחץ לסירוגין עד שהדם מפסיק.
- אביגיל: עכשיו החיים שלך יהיו קלים יותר.
- עמוס: **(מוזג לעצמו משקה)** למזוג לך כוסית?
- אביגיל: קטנה.
- עמוס: **(תוך כדי שהוא מוזג ומגיש)** תגיד, למה הבגדים נמצאים בגיגית?
- אביגיל: איזו גיגית?
- עמוס: שכחת? באמבטיה, מתחת לכיור מונחת גיגית עם מים ובגדים בתוכה.
- אביגיל: אה, זה? **(גומעת את הכוסית)**
- עמוס: כן
- אביגיל: זאת כביסה שהשרתי במים וקצת סבון.
- עמוס: את לא חושבת שהגיע הזמן לכבס אותה?
- אביגיל: זה מפריע לך?

עמוס: (תוך כדי השתיה) הבגדים מושרים בגיגית... ואם אני לא טועה...
אני רואה אותם כבר יותר משבוע.

אביגיל: אז מה?

עמוס: זה לא נעים.

אביגיל: לי זה לא מפריע!

עמוס: יוצא משם ריח מוזר, סירחון לא מוגדר.

{אביגיל מניחה את הכוסית על הדלפק ונחפזת לאמבטיה.
אחרי זמן מה חוזרת כשהיא נושאת את הגיגית}

אביגיל: קח וזרוק לפח האשפה!

עמוס: (מהסס לקחת) את לא מכבסת?

אביגיל: אתה צודק, זה מסריח.

עמוס: כן, בטח.

אביגיל: קח.

עמוס: כן, בטח.

אביגיל: מה אתה עומד? קח את זה ממני!

עמוס: (כאילו נזכר) אהה כן...

{עמוס לוקח את הגיגית ובו ברגע גל של ריח מכה בו. הוא מעיף מבט לתוך
הגיגית בסלידה}

עמוס: (כמעט מתעטש) את רואה? יש בה כמה דברים שזזים. אלה תולעים.

אביגיל: (מתקרבת לראות) איפה יש תולעים!?

עמוס: הנה את לא רואה אותן מתפתלות?

אביגיל: אלה בועות... (מתחילה לפוצץ את הבועות באצבע)
אתה רואה? הנה עוד אחת ועוד אחת... אתה רואה?

עמוס: אלה בועות מתסיסה?

אביגיל: מה אתה עומד? זרוק את הכול החוצה.

{עמוס מחזיק בגיגית והולך בצורה זהירה עם גב עקום בצורה מגוחכת.}

עמוס: (עוצר לרגע ומביט בגיגית . לעצמו) אלה תולעים והן מתפתלות.

{עמוס יוצא. אביגיל בינתיים לוקחת מגבון ומנגבת את ידיה.}

אביגיל: (לעצמה) אין לו שום יוזמה. עומד ולא מושיט יד לקחת ממני את הגיגית ... פלגמט...

(מזיזה את הבגדים שעל הספה ויושבת.)

{עמוס חוזר בידיים ריקות. אביגיל בוחנת אותו לרגע.}

עמוס: מה?

אביגיל: איפה הגיגית?!

עמוס: זרקתי לפח.

אביגיל:

אני לא מבינה אותך... (לרגע היא לא קולטת את מה שהוא עשה.)
בחיי שאני לא מבינה אותך. למה אתה כזה?

עמוס: כזה מה?!

אביגיל: למה זרקת את הגיגית?! קצת מחשבה, לא צריך בשביל זה הבנה!

עמוס: את אמרת "תזרוק הכול החוצה" אז זרקתי את הכול החוצה.

אביגיל: התכוונתי שתזרוק את כל תוכן הגיגית. מי זורק גיגית?

עמוס: אמרת "הכול", לא אמרת רק את תוכן הגיגית. אלך להביא אותה.

אביגיל: תחזיר אותה ריקה!

עמוס: עכשיו זה ברור.

(עמוס יוצא)

אביגיל: (לעברו) איתך אי אפשר לדעת. אתה אומר ברור ועושה כלא ברור.
 (לעצמה) לא מבינה איך הוא מנהל את העובדים שלו בפאב. ומרוויח.
 (מוזגת משקה)

{עמוס חוזר בידיים ריקות}

אביגיל: (פונה אליו במבט שואל. שתיקה קלה) איפה הגיגית?

עמוס: לקחו אותה.

אביגיל: מי לקחו?!

עמוס: לא הספקתי לראות מי.

אביגיל: זרקת לתוך פח האשפה וכבר לקחו?!

עמוס: את תוכן הגיגית זרקתי לתוך הפח ואת הגיגית עצמה שמת לייד הפח
 אולי למישהו תהיה הגיגית לתועלת. ככה עושים כולם כדי שִׁיק...
 ...

אביגיל: (קוטעת אותו) בטח שייקחו, אתה הצעת שייקחו, אז למה שלא ייקחו?

עמוס: כולם שמים בצד המדרכה כל מיני חפצים שעדיין בשימוש... היום
 לוקחים הכול מהזבל.

אביגיל: איך עלה לך בראש לזרוק את הגיגית? מי זורק גיגית?

עמוס: לא נורא, בסך הכול גיגית, אל תעשי מזה עניין גדול! אקנה לך
 גיגית אחרת.

אביגיל: זאת הייתה גיגית אִמִּיל של אימא שלי, והיא יקרה לי מאוד!

עמוס: את רוצה שארוץ לסרוק את הסביבה? אולי אשיג את מי לקח.

אביגיל: כן.

עמוס: (תוך כדי יציאתו) אני רק לא מבין למה צריך להשרות כביסה שבועות.

אביגיל: (קוראת אחיו) כי שכחתי...!

(פאוזת קטנה. לעצמה) כנראה שרציתי לשכוח...

אור יורד.

תמונה 2

עמוס חוזר עם גיגית ריקה. מתנשף.

אביגיל: אני רואה שתפסת את מי שלקח.

עמוס: רצתי כמו מטורף להשיג אותו לפני שיעלם... בסוף קניתי אותה ממנו בחזרה.

אביגיל: (מופתעת) קניתי?

עמוס: מה לעשות? קניתי.

אביגיל: למה קניתי?!

עמוס: ביקשתי, הוא לא רצה לתת. אז קניתי.

אביגיל: אבל היא שלנו.

עמוס: זה בדיוק מה שאמרתי לו והוא ענה "היא כבר לא שלך ומה שבזבל, זה כבר זבל ציבורי"

אביגיל: בכמה קניתי?

עמוס: הצעתי לו עשרה שקלים, סרב, דרש יותר כסף, היה משא ומתן, ובסוף סגרתי איתו על חמישים שקל.

אביגיל: חמישים?!

עמוס: זה הרבה?

אביגיל: אתה השתגעת?!

עמוס: זה מעט?

אביגיל: הגיגית לא שווה עשרה שקלים.

עמוס: אמרת שהגיגית היא ירושה מאימא שלך ויקרה לך מאוד.

אביגיל: לא בכסף!

{עמוס מתקרב אליה כדי לנחמה}

- עמוס: (בחנופה) אני באמת מצטער, את רוצה שאחזיר אותה לפח?
אביגיל: זה לא מצחיק.
- עמוס: (תוך כדי ליטוף עדין) לא נורא...
- אביגיל: (נכנסת לדבריו) ...אני לא מבינה, איך אתה מצליח לנהל בר רווחי?
עמוס: הסוד? צוות מקצועי ולעניין שעושה את הכול...
(ניגש ומלטף את לחייה)
מה את אומרת, אולי נעשה פעילות גופנית שמזמן לא עשינו?
את בחופש, וחשבתי שאולי כדאי לנצל את הזמן הפנוי לרענן את...
- אביגיל: די...
עמוס: בואי לקצת אינטימיות.
אביגיל: אין לי חשק.
עמוס: למה אין לך חשק?
אביגיל: בשביל חשק צריך רצון - ובשביל רצון צריך חשק ואני עייפה מדי. אני זקוקות ליותר שינה - מסקס.
- עמוס: יש תקווה שיפתחו שערי גן עדן עוד בזמן החופשה שלך? או שזאת בעיה פסיכולוגית.
אביגיל: אל תעשה ממני פסיכית! אין לי מוטיבציה נפשית.
עמוס: אפשר להתחיל עם מוטיבציה נפשית נמוכה ו... נזרום.
- {שתיקה קלה. עמוס מסתכל עליה ומחכה לתגובה}**
- עמוס: (בזהירות) זה הרבה זמן אין לך רצון ואנחנו הולכים ונסוגים. אפשר להתחיל עם חצי רצון... עד שיבוא רצון שלם, זה ככה אצל הרבה זוגות.
אביגיל: (נכנסת לדבריו) אני עם רצון מינוס אפס!
עמוס: כבר הרבה זמן שאת לא עונה על הצרכים והרצונות של שנינו.

אביגיל: הרצון רק שלך, לא שלי! כול פעם אתה משלה את עצמך מחדש. אתה לא מתעייף מלנדנד?!?

עמוס: לא.

אביגיל: תמשיך לנדנד ולהשלות את עצמך שהכול כרגיל.

עמוס: תסתכלי רגע עליי.

{אביגיל מסתכלת עליו במן זלזול}

עמוס: נעשית פריג'ידיית?

אביגיל: סטופ! אני לא רוצה לדון יותר בנושא.

עמוס: כמה זמן יימשך החרם!?

{פאוזזה. אביגיל עוצמת עיניים ומתאפקת לא להתפרץ עליו. עמוס ממתין}

עמוס: ברצינות. כמה זמן יימשך החרם?

אביגיל: בזמן האחרון אתה משתמש במילה חרם יותר מדי! נגמר לי! אני קוראת לזה חשק! אין לי רצון, אין תשוקה למין! אני תשושה, סובלת מנדודי שינה זה לא חדש לך! לך תמיד יש חשק מיני וככול שמתחשק לך יותר גדול, זה דוחה אותי יותר ומפריע לי... נגמר לי! אפס! הנרתיק יובש, בדור של אפס מעלות!

עמוס: מאפס אפשר להתפתח להרטיב תוך כדי עשייה... חוץ מזה יש משחות להרטבה.

אביגיל: תראה, אני יכולה ליהנות משיחה איתך גם כשאני לא במצב רוח לזה, אבל עדיין, אתה חייב להתחשב במצבי הרפואי.

עמוס: (בבהלה/בדאגה) איזה מצב רפואי!?

אביגיל: לא רציני אבל הוא ימשך זמן מה.

עמוס: יש לך מגבלה רפואיות, פיזית או...?

אביגיל: יש מגבלה שעומדת בפניי כעת ואני לא מעוניינת לפרט וזהו!

- עמוס: אני בעלך, את מדאיגה אותי, רוצה לדעת, לעזור.
- אביגיל: אתה לא צריך לדעת כול דבר בענייני נשים.
- עמוס: אני רואה בעיניך שאת אומרת את זה כדי להתחמק! מכול זה אני מבין שאת רוצה להמשיך לשכב על כל מקום אפשרי.
- אביגיל: בשעות החופשיות שלי? כן!
- עמוס: מבין אותי להזכיר לך שאני צריך מגע, חיבוק, נשיקה, ליטוף אהבה. האם אני היחיד בסירה הזו? אני גבר שצריך סקס כדי להרגיש נאהב.
- אביגיל: אתה חוזר על אותן מנטרות וזה משעמם!
- עמוס: (בתקיפות) כמה אפשר להתאפק?!
- אביגיל: מתי תכניס טוב טוב לראש שאני אישה מוגבלת מינית?!
- עמוס: זה מדכא לשמוע את מה שאת אומרת.
- אביגיל: סקס מזמן כבר לא מעניין אותי!
- עמוס: בגלל זה אני מרגיש לפעמים חוסר ביטחון לדבר איתך בפתיחות. אני מרגיש חסימה, מגבלה, התעלמות... קיר!
- אביגיל: נכון. חסימה, מגבלה, התעלמות. אני שמחה שפיצחת את הקוד.
- עמוס: כפית על עצמך להיות פריג'ידיית!
- אביגיל: (קוטעת אותו) כשאתה חוזר ואומר לי שאני פריג'ידיית רוב הסיכויים שבגללך הפכתי לפריג'ידיית.
- עמוס: תשתחררי קצת, רענון האיברים מידי פעם לא יזיק. רכב שחונה ולא מתניעים אותו הרבה זמן, לא יניע.
- אביגיל: (בציניות) אני שמחה שאתה משווה אותי לרכב. נכון, נגמר לי המצבר!
- עמוס: זה לא היה כדי...
- אביגיל: (קוטעת אותו) ישנן הרבה דרכים שאתה יכול לספק את הדחפים שלך.

עמוס: אני מעוניין לשמח את איבריך.

אביגיל: הם שמחים בחלקם.

עמוס: דרכים רבות לאהבה.

אביגיל: אהבה כן – מין לא!

עמוס: **(מתחכם)** מתג קטן יכול להפעיל מכונה ענקית - ודגדוג קטן יכול לעורר יצרים כבויים.

{פאזזה קלה. עמוס מחכה לתגובה חיובית}

אביגיל: **(בזעם מאופק)** תראה...

אם הגעת לקצה גבול האיפוק ואינך יכול לשלוט בעצמך עד כדי כך שאתה עומד להתפוצץ מאי שפיכת זרע, לך, צא, תמצא מישהי... אני בהחלט מבינה שאתה גבר שלא יכול להתקיים בלי המצווה שגבר משתוקק לה, ואני כבר לא האישה שהייתי פעם! התקשורת המינית בינינו נעצרה/התקלקלה לחלוטין. ברור?!

עמוס: לא ברור.

אביגיל: אם אתה מעדיף לטמון את ראשך בחול כמו בת יענה ולא להבין אותי, לך תוציא זרע לבטלה ליד המחשב!

(פאזזה קלה. ממתינה לתגובתו לשנייה)

או שתלך להתפנק בזרועותיה של כוסית בת עשרים ושלוש, ואני מאחלת לך את הטובה ביותר, שם תמצא סיפוק למשאת הנפש. בתנאי אחד! רק לא אצל זונה, לא רוצה מחלות!

עמוס: את לא נורמלית.

אביגיל: נסה אותי.

עמוס: את מדברת ברצינות?!

אביגיל: לא הרגשת בפעמים האחרונות שאין לי בכלל את התשוקה? לא ראית שסתם שכבתי ובהיתי בתקרה? אותה עשית את חובתך לדרישות הגוף שלך?

- עמוס: נשמע כאילו הסכמת בגלל שריחמת עלי... (פאזזה קלה)
 רגע-רגע, תזכירי לי מתי שכבת איתי בפעם האחרונה ובהית
 בתקרה? חודשים שלושה? ארבע?...
 (פאזזה, ממתין לתשובה) עשיתי המון ויתורים למענך!
 (ממתין לתשובה) את לא פגועה פיזית, את פגועה...!
- אביגיל: (קוטעת אותו) מציעה לך לא להמשיך את המשפט.
- עמוס: אנחנו עוד צעירים ואת כל הזמן מניפה דגל שחור ענק בפניי.
 את זוכרת מתי הייתה הפעם האחרונה?
 (מחכה לתשובה)
 תעני לי!
- אביגיל: אמרתי לך שאתה יכול לבגוד בי אם אתה רוצה.
- עמוס: זה מאוד מעליב מה שאת מציעה.
- אביגיל: (ברצינות) אני מרשה לך... העיקר שתמיד תחזור הביתה.
 (לוקחת את הגיגית והולכת לכיוון האמבטיה.)
- {מהאמבטיה נשמעת זריקת הגיגית בגסות על הרצפה.
 חוזרת ישר לישיבה על הספה}
- עמוס: (בזהירות) אני לא מחפש רשות, אני מחפש אותך!
 מדוע את מייבשת אותי חודשים על גבי חודשים?
- אביגיל: אל תתייבש ואל תתבייש למצוא פורקן מיני במקום אחר. לך להרטיב
 את עצמך ואני לא אחשיב זאת כרמאות, כבגידה או מעילה באמון...
 אני אמתית לגמרי אתך, אין לך מה לחשוש ממני, תהיה רגוע ובטוח
 שאמשיך להיות אישתך – הכול כן! אבל בלי מין!
- עמוס: אצל מי להרטיב?
- אביגיל: אתה רוצה שאני גם אזווג לך מישהי?!
- עמוס: את אמתית?
- אביגיל: בדיוק מה שאתה שומע. איך אני בשבילך?

עמוס: לא מבין אותך ולא מבין את ההיגיון. בחיים לא שמעתי על דבר כזה. (לעצמו) הצעה הכי מוזרה ששמעתי.

אביגיל: אתה יודע מה? אני לא אחשוב שהפסקת לאהוב אותי, אני יודעת שאתה מאוד אוהב אותי, ומוכן לעשות הרבה למעני. גם אני אוהבת אותך ומאשרת לך בלב שלם. אני רואה את הסבל ואת הצרכים הגבריים שלך. אבל אני רק דואגת אם יש לך עכשיו 'אפשרויות' שמחכות לך.

עמוס: אהבה שלי... אני שמח שאת דואגת לי, אבל את מענה אותי. (פתאום תופס. מחייך ומפנה אצבע מאשימה) את ממזרה לא קטנה, את... את רוצה לבחון אותי?

אביגיל: אני רצינית לגמרי! אני מודעת לזה שאני לא עונה על הצרכים שלך. הפחד שלך מהזקנה זה מה גורם לך ללחץ, וכשאתה לחוץ זה גורם לי ללחץ נפשי ופיזי, לכן אפשר לנסות דרך אחרת. (מדגישה) יצירתית!

עמוס: מה הדרך היצירתית?

אביגיל: אני חוזרת ואומרת כדי שתאמין לי שאני רחוקה מאוד מהדברים האלה, לכן אני אומרת ביושר שאני מאחלת לך הצלחה. למה שתסבול בגלל היושב המינית שלי?

עמוס: הצעה מדהימה.

אביגיל: אני אישה מדהימה.

עמוס: סוגונית.

אביגיל: קדימה, לך תתמודד עם האתגר.

עמוס: אני לא מעוניין בסתם סקס מהיר "פנימה והחוצה", אני רוצה אינטימיות כמו שהייתה לי איתך.

אביגיל: מצחיקה אותי מאוד כל נימת האופטימיות שלך.

עמוס: אנחנו צריכים לבלות 'זמן איכות' יחד באופן קבוע כדי שנישאר מחוברים כזוג. בזמן האחרון אנחנו אפילו לא מתנשקים, או מחזיקים ידיים, לא הולכים לארוחת בוקר ואת לא נצמדת אלי בכל הזדמנות

כמו פעם, את מתרחקת ממני בכול הזדמנות. אני מנסה להריח את הריח שלך במשך החודשים האחרונים ולא מצליח.

אביגיל: אין לי את זה, תבין, אין לי... אין לי...! קח את החופש ולך תתענג. אתה לא מרגיש שאיבדתי כול תשוקה?

עמוס: אלי או בכלל?

אביגיל: בכלל. עשרים פעם ועוד פעם אסביר לך עד שתבין! מה לא ברור?! לא עובר יום שאתה לא רומז לי משהו סקסואלי, ואני נגעלת לקיים יחסי מין. עצם המחשבה לקיים יחסי מין גורמת לי לשיעמום. זה לא משהו ברשימת המטלות שלי שאני צריכה לתקתק.

עמוס: מפחיד.

אביגיל: בשבילי, שוקולד מהנה מסקס.

עמוס: והכול בגללי?

אביגיל: נמאס לי להרגיש האישה "הרעה" ולהמציא כול מיני תירוצים כדי לא להתעלס. מזמן נגמרו לי התירוצים.

עמוס: מדי פעם עשית לי...

אביגיל: (קוטעת אותו) לעיתים רחוקות כדי למנוע מריבות, אז אוננתי לך לפני שתתפוצץ.

עמוס: אני היום במצב של התפוצצות.

אביגיל: מהיום והלאה אני לא משחררת יותר פיצוצים!

עמוס: הפכת ללסבית?

אביגיל: עמוס, מה אתה רוצה מחיי?! נמאס לי לזייף אורגזמות. כמה אני יכולה לזייף? גם הזיופים כבר לא מה שהיו. אז לך. ברשות!

עמוס: אני רואה שאת באמת רוצה שאעשה את זה.

אביגיל: זה יקל עלי מאוד. לא רוצה לגרום לך למתח, ככה לא אצטרך להמציא תירוצים חדשים. אני בעד שתעשה את זה! העיקר שתהיה מאושר ותעזוב אותי להמשיך להיות כמו שאני.

עמוס: את צעירה להיות זקנה.

אביגיל: לא קשור, ישנם זקנים שמקיימים יחסים.

עמוס: אנחנו לא זקנים – ולא מקיימים! ואת מפנה אתי למקורות זרים? (מעבר לרעיון חדש) יש לי פתרון טוב יותר ופרקטי, למרות שאת יודעת שאני לא מאמין ביועצי זוגיות אני מוכן לפנות לעזרה בתקווה לפתור את המשבר. אחרת אנחנו הולכים בכיוון הרסני.

אביגיל: אני מרגישה כל כך קרה שכול המין הזה לא מעניין אותי בכלל! ואף יועץ לא ישכנע אותי להתגרות! (פתאום) די! זה כבר מעצבן אותי!

עמוס: (בשקט כמעט לעצמו) קשה לי להבין אותך.

אביגיל: אני שמחה שפתחנו את הנושא ומקווה שמיצינו אותו עד תום.

עמוס: אני יכול להציע לך דרך אחרת שרבים במצבנו פונים אליה...

{אביגיל מגיבה בתנועת ייאוש}

עמוס: חכי, שמעי עד הסוף... (לאחר היסוס) כדי להתגבר ולהתמודד עם הקשיים הרגשיים, הפיזיים והשכלתניים, למה שלא ננסה לגעת בבסיס הבעיה? התשוקה מינית נמצאת בראש, במוח. בואי נקבע פגישה עם סקסולוגית שתנסה לחשוף בפנינו את הבעיה. יכול להיות שזאת לא בעייה מסובכת ולא משהו עמוק ברגש, אלא משהו אחר שמסתתר.

אביגיל: מספיק, די, אתה מפגין בורות, חוסר הבנה, חוסר אכפתיות וזה מכניס אותי לדיכאון.

עמוס: לא התכוונתי...

אביגיל: התחלת לעשות מהנישואים שלנו בלגן אחד גדול, בכול ההיבטים!

עמוס: אין לנו ילדים על הראש, את ישנה מספיק שעות ביממה, את לא חוזרת מותשת מהעבודה. על פניו אין שום סיבה שאין לך חשק.

- אביגיל: אני מאשרת וחותרת לך שעשית כל מה שאתה יכול. לך, תפרוק עול במקום אחר, מה יותר פשוט מזה?!
- עמוס: אני עדיין לא מאמין.
- אביגיל: נסה אותי.
- עמוס: ה"נסה אותי" הזה יכול לעלות לנו ביוקר.
- אביגיל: מעניקה לך בחינם.
- עמוס: ותמשיכי להיות אשתי?
- אביגיל: תמיד. (עורמת את הבגדים שעל הספה)
- עמוס: ואוהבת?
- אביגיל: מתמיד! תביא נייר ואחתום לך.
- עמוס: אני מתרגש ממה שאת אומרת
- אביגיל: די, רוקנת לי את המוח ממילים! אני לא מרגישה טוב, עשית לי סחרחורת ויש לי צורך רק לישון.
- עמוס: ...אני מנסה להכניס קצת הומור לשיחה ולעורר את מצב הרוח.
- אביגיל: זה לא עובד. אתה אנוכי וממוקד בעצמך ובתפקוד...
- עמוס: (נכנס לדבריה) בעצם את מודיעה לי היום שאנחנו נתקלנו בכמה מאותן מהמורות של חיי הנישואים, ואני מתחיל לחשוב שאני אשם בכול. הנישואים שלנו הפכו לבלגן מכול ההיבטים, ונראה שאת רוצה להמשיך ולהחמיר את המצב במקום לטפל בו.
- אביגיל: אתה יודע מה הדבר הגרוע ביותר שאנחנו יכולים לעשות?
- עמוס: לא.
- אביגיל: להמשיך את השיחה.
- עמוס: (שם לב שהיא שמה את הכביסה בגיגית) למה את לא מכניסה את הבגדים למכונת הכביסה?

אביגיל: בשביל כמה פריטי הלבשה תחתונה להפעיל מכונה?

עמוס: עדיף מלגדל תולעים.

אביגיל: נורא מצחיק.

עמוס עומד חסר אונים ולא יודע מה לעשות עם עצמו. אביגיל הולכת ממנו. אור יורד.

תמונה 3

המקום: על שפת ים, בעומק הבמה יושב מציל במגדל.

שני כיסאות ים פרוסים. בצד אחד הכיסאות מונחת צידנית ועליה בגדיו של טומי חברו הטוב של עמוס, ועל המושב השני מונחת המגבת של טומי.

טומי נכנס ראשון, יחף ולבוש בגד-ים.

עמוס נכנס בעקבותיו לבוש בגד-ים, יחף, מחזיק את בגדיו לפני גופו

כמבויש (זמן רב לא היה בים) ומרגיש את החול הלוהט בכפות רגליו.

הערה כללית:

בכול פעם שהמציל פונה למישהו/י עמוס וטומי פונים לראות במי מדובר.

מציל: (שורק. ואחר כך כריזה) ילד... ילד! עבור מעבר לסימון... ילד!

אתה, אתה, כן אתה... עבור מיד ימינה...

(בקול רם) שם זה שמאלה... ימינה, ימינה, לא שמאלה!... יופי...

(לעצמו, אך שומעים אותו ברם קול) הילד הזה משגע אותי.

טומי: (מפנה מבט לעבר עמוס) שורף לך?

עמוס: (הולך בקושי) לך לא?

טומי: (צוחק ומתחיל לצלם אותו בנייד) אתה הולך כמו בחורה שדורכת על ביצים.

עמוס: די, אל תצלם.

טומי: אני אעלה את הסרטון לפייסבוק.

עמוס: איך לא שורף לך?

טומי: **(מפסיק לצלם ומדגים לו)** כשאתה דורך על החול, הדרך הטובה היא לדרוך עם קצות האצבעות קודם, שיתחפרו מתחת לשכבה העליונה, שם פחות חם.

{עמוס עושה כדבריו. נראה ממש מגוחך, מניח רגל אחרי רגל כמו רקדן}.

עמוס: בחיי שאתה צודק.

טומי: **(מקניט אותו)** קדימה בלרינה, רואים שלא היית בים הרבה זמן.

עמוס: אף פעם לא אהבתי את הים בגלל החול.

טומי: מהיום אתה תתחיל לאהוב.

{מגיעים למקומותיהם}

טומי: **(פורש את שתי ידיו לפניו ומסמן כביכול את האיזור)**
אתה רואה? פה המקום האופטימאלי.

עמוס: מה זה משנה פה או שם? חוף זה חוף.
(מניח את הבגדים על אחד המושבים)
איפה אני יושב?

טומי: איפה ששמת את הבגדים.

עמוס: והבגדים?

טומי: איפה שבא לך.

{פאזזה. שניהם יושבים ומסתכלים לעבר הים/הקהל}

עמוס: **(בהתרשמות)** וואו... מלא צעירות.

טומי: אני אוהב לשבת כאן לראות את הצעירות יוצאות מהמים בביקיני רטובות ונוטפות מים... **(מדגים)** מסדרות את החלק העליון, את השיער מניפות ומשליכות לאחור ואחר כך עושות ככה...
(מדגים כיצד הן מסדרות את החלק התחתון של בגד-הים מלפנים ומאחור.) וזה הקטע!

עמוס: **(תוך כדי צחוק)** אתה עושה את זה בדיוק כמוהן.

{פאזזה קלה}

- טומי: אז מה קורה?
- עמוס: הבעיות עם אביגיל לא נפתרות. הייתה לנו שיחה מלב אל לב.
- טומי: עוד פעם.
- עמוס: זה לא עוד פעם, זה כול פעם.
- טומי: ייעוץ זוגי?
- עמוס: הס מלהזכיר.
- טומי: נראה לי שאתם עוד לא מצאתם את החיבור שלכם.
- עמוס: היא איבדה מזמן, הגיל.
- טומי: במצב כזה שניכם יכולים להתפרק. היא ככול הנראה נמצאת תחת לחץ אדיר בעבודה, עובדת בשעות לא שגרתיות. נשות הקריירה האלו הן אנוכיות מאוד, אבל הן חייבות להיות קרות, ככה זה...
- עמוס: למה היא מביאה את הקור הביתה?
- טומי: אופי.
- עמוס: אז כול נשות הקריירה קרות? או שרק אשתי?
- טומי: יש סוגים שונים של נשים קרות... (טומי משתק מיד ומביט לעבר בחורה שיוצאת מהים ונושך שפתיים) תראה, תראה... מי יוצאת מהים... אתה רואה איך המים נוטפים ממנה? עכשיו... הנה עכשיו, היא תשליך את השיער לאחור... מה אמרתי לך?...
- ו...עכשיו תשחרר את החלק התחתון של הבגד ים מלפנים...

{ממתינים שתשחרר מאחור את החלק התחתון}

עמוס: היא לא משחררת מאחור.

טומי: בגד ים חוטיני.

**{עמוס ממשיך לעקוב אחריה כך שהוא מסובב את ראשו ומפנה את עורפו.
תוך כדי המציל קורא}**

מציל: (שורק) את עם הכלב.. כן, את! לעבור לחוף הכלבים.

קול בחורה: אני?

מציל: כן את... אלא מי, אני?

קול בחורה: למה?

**מציל: כי את עם כלב... קדימה לחוף הכלבים... שם, שם...לאן את
הולכת?... הפוך, הפוך. לא שם, שמאל...**

קול בחורה: שמאל שלך, ימין שלי.

מציל: חכמולוגית, קחי את הכלב...

**קול בחורה: מה אתה רוצה ממני?... הוא לא שלי, שלי אצל בעלי...
הוא סתם הולך אחרי.**

**מציל: (לכלב בשריקה ובקול) כלב, כלב... קישטה - לך מפה, כלב. לך לשם.
(בשקט לעצמו, אך שומעים אותו) חמור.**

**טומי: (לעמוס) תסתובב את הראש חזרה, אחרת ייתפס לך הצוואר ואתה
זקוק לו.
אולי איבדה עניין ברך?**

עמוס: מי?

טומי: אשתך.

עמוס: לא נראה לי.

טומי: או שהיא מתראה עם מישהו אחר?

עמוס: לא נראה לי.

טומי: אולי גיל המעבר?

עמוס: לא נראה לי.

- טומי: מה כן נראה לך?
- עמוס: לא יודע. בת ארבעים, וכבר לאבד עניין? זה עוד מוקדם בשבילה.
- טומי: בגיל ארבעים הן אש!
יש לך מידע, ניחוש מושכל למה היא כזאת?
- מציל: (שריקה ובכעס לילד) ילד, כמה פעמים צריך להגיד לך... אתה לא יודע לשחות... אז אל תלך לעומק, תתקרב יותר לחוף!
פה-פה לידי, שאני אראה אותך!
- עמוס: היא מעידה על עצמה שהפכה לפריג'ידית.
- טומי: נתקלתי פעם באישה כזאת. מכה.
אני מכיר נשים שאוהבות לבזבז כסף על "צעצועים" כדי להוכיח את הדומיננטיות שלהן כביכול על גברים.
בדקת את זה? (תוך כדי השיחה מרים יד ומנופף לשלום לבחורה)
- עמוס: מי זאת?
- טומי: ידידה ותיקה.
- עמוס: (נושך שפתיים בהתפעלות) על איזה צעצועים אתה מדבר?
- טומי: בדקת אם היא מחביאה כול מיני צעצועים במגירות?
(פאזזה מסתכל על עמוס. רואה שהוא לא מבין. מדגיש)
אביזרים שהיא נעזרת בהם לסיפוק עצמי בזמן שאתה...
- עמוס: (משתומם) ...שהיא תעשה דבר כזה?! אני לא מאמין!
- טומי: (ממשיך) ...וככה יוצא שכשאתה מגיע אליה כאביר טעון ומלא בכוח-גברא, כבר אין לה כוח, כי התישה את עצמה.
- עמוס: אני לא מאמין.
- טומי: (מסכם) כלל בדוק! נשים עייפות לא יתעניינו בסקס.
- עמוס: היא בכלל לא הטיפוס הזה.
- טומי: היא לא עייפה אף פעם?

- עמוס: היא עייפה כול פעם.
- טומי: אז אני צודק. וודא שאשתך תשיג מנוחה ותרגיש מיוחדת.
- עמוס: הבעיה היא, שככול שהיא נחה יותר היא עייפה יותר...
- מציל: ילד בשם ליאור מחפש את אבא. אבא, בוא למציל... הילד בוכה ומתגעגע לאימא בבית.
- טומי: אישה היא אישה. אתה רק צריך לדעת להתמודד איתה, בעיניי כולן דומות, בעיקרון... (מרים יד לומר שלום. ומסמן שיטלפן)
(ממשיך) ...חלקן קרות ומתיימרות להיות חמות ונחמדות. חלקן נחמדות אבל מתיימרות להיות קרות. ויש כאלה שאוהבות את הגבר אבל רוצות סקס לעיתים נדירות, (כהערת ביניים) לדוגמה אשתך, כי הסקס נמאס להן כמו פיצת פפרוני.
- עמוס: כמו אישתי... קרח!
- טומי: בטון?
- עמוס: יציקה. איפה לא שיחקתי לה.
- טומי: שום דבר?
- עמוס: שום דבר!
- טומי: קרח אתה אומר?
- עמוס: הקוטב הדרומי.
- טומי: או-הא... או-הא...
- עמוס: (חיקוי של אישתו) "משעמם לי להסתכל בתקרה." אז אני אומר לה "תתהפכי על הבטן"
- טומי: ...
- עמוס: "לא אוהבת על הבטן."
- טומי: (מתפקע מצחוק) ...אז מה כן אוהבת?

- עמוס: זה בדיוק מה ששאלתי אותה. "לא אוהבת וזהו!"
- טומי: ככה ענתה לך?
- עמוס: בדיוק ככה. אני משחק לה בפטמה, אלוהים אדירים, בפטמות, שזה מקור החיים של החיים! "משעמם לי... כואב לי" היא מתריסה בפני... ואני יודע לעבוד ויש לי את הכלים הלשוניים הנכונים.
- (מחקה אותה) "זה לא עושה לי כלום, אתה סתם משפסף לי העור" או אוהא אחד קטן של הנאה היא לא מוציאה מהפה.
- טומי: הנה, תראה את זאת עם הביקיני שיוצאת מהים...
- ממש אורסולה אנדרס מסרט ג'יימס-בונד "ד"ר נו". ראית?
- עמוס: (בהתפעלות) מ-מש.
- {פאזזה. שניהם הולכים קצת לכיוון הבחורה ומתפעלים}**
- עמוס: ככה אתה כל היום?
- טומי: היתרון ברווקות...
- רוצה לשמוע ממני?
- עמוס: ללכת על זה?
- טומי: אתה רוצה טלפון של מישהי?
- עמוס: איך היא?
- טומי: אתה תספר לי אחר כך.
- עמוס: מה? לעשות את זה?
- טומי: אביגיל השליכה עוגן ועגנה לצמיתות.
- עמוס: קשה לי לעשות את זה.
- טומי: קיבלת אישור לעלות על הסיפון, אז תזקיף את התורן שלך בכול האון ואז תבין כיצד עומדים לספק את צרכיהן של הנשים מלמטה ועד למעלה ולנצח ובעיקר כשאתה יונק את שדיהן. זכור אתה עכשיו כמו תינוק רעב. (מדגים יניקה) אל תתבייש גבר, שפוך דלק על האש, והיזהר...! כי אתה חייב לדעת דבר אחד חשוב מאוד!

אם אתה עושה את זה אז לעולם, לעולם אל תספר לה ואל תתוודה בפניה שעשית, מה שלא יהיה!

עמוס: זה ברור לחלוטין. פעם היו לנו חיי מין פעילים כמו שאתה מתאר, היא חטפה אותי ועכשיו זונחת אותי... הפכה להיות רדומה, היפיפיה הנרדמת, עייפה ופולטת קולות משונים כדי לרמוז לי שהיא משתעממת ושלא אטריד אותה. היוזמות שלי לא מצליחות. דוחה אותי מדחי אל דחי.

טומי: אולי היא אוהבת סקס כהה, משהו קשה ואגרסיבי...
אולי היא כמו בורג חלוד, לשמן, לתת כמה מכות כדי שישתחרר...

עמוס: לא היא.

טומי: אולי היא אוהבת אגרסיביות וזאת הדרך שלה לבטא חלקים בעצמה שהם רדומים וצריך "לשחררם" בכוח!

עמוס: לא היא - לא היא.

טומי: יש נשים שאוהבות בכוח ויש להיפך.

עמוס: היא לא זה ולא זה. היא אנטארקטיקה!

מציל: גבירותיי ורבותיי בעוד רבע שעה סוגרים את החוף... לא יהיו מצילים, הרחצה אסורה...

Ladies and gentlemen in fifteen minutes the beach is closing...

There will be no lifeguards, swimming is forbidden

(אפשרות להוסיף את קריאת המציל גם בערבית)

טומי: (רומז לעבר בחורה שיוצאת מהים) אתה רואה איך שהיא יוצאת מהים? כמו אורסולה אנדרס!

עמוס: יש פה הרבה אורסולות.

{טומי מניף יד לשלום לעבר בחורה ומסמן בתנועות אצבעות שהוא יתקשר}

קול בחורה: (מרחוק) היי טומי.

טומי: אל תשכחי מה שהבטחת!

קול בחורה: מחכה לזה.

טומי: בואי רגע, תכירי חבר.

קול בחורה: ממהרת לעבודה.

עמוס: (פתאום הוא קורא בקול) אַתְּ אורסולה אנדרס. (מנופף לשלום)

טומי: (מופתע) ככה אני אוהב אותך.

עמוס: אתה מפורסם פה.

טומי: ראית איך היא חייכה? ככה צריך להיות... לְחַיֵּךְ לְחַיֵּים.
(פאזזה קלה) ההעדפות שלי מגיעות בהרבה צורות וצבעים שונים, העדפות שיכולות להיות שונות מאוד מבת זוג אחת לשנייה, מה שעלול לפעמים להוביל לאי-הבנות ופגיעה ברגשותיהן... אני לא יכול להסתפק באחת ולא רואה את עצמי מתחייב, וזה מה שחוסך את אי ההבנות ופגיעות. אולי אכזבת אותה, פגעת בה מינית, הכאבת לה.

עמוס: (מתפלא) אני אכזבתי אותה מינית? מה פתאום!
אם אין רומנטיקה איך אכזיב אותה?

טומי: תראה לה כמה היא חשובה לך - למרות המצב הנוכחי בחיי המין הקרים שלכם. היא עשויה לתסכל אותך ולהפוך אותך לאימפוטנט...

עמוס: (נכנס לדבריו) אני מנסה להיות רומנטי אבל מרגישה שהמטרה העיקרית שלי לעשות סקס, וזה נכון עבורי בגיל כזה.

טומי: (בתקיפות) שבעל אומר לאשתו שהיא פריג'ידיית מספר פעמים ביום, שלא יצפה למשהו חם בתמורה.

עמוס: אמרה לי; 'שהיא מקיימת אתי יחסי מין כדי להימנע ממריבות.'

טומי: צודקת! לחייב אישה בדרך כוחנית, לא יביא אותך לאן שאתה רוצה להגיע. היא תתרחק! אולי בגלל שאתה יוזם כול הזמן, היא מפרשת את זה כחולשה, אולי היא תשמח אם תשחרר קצת, ובלי חנופה.

עמוס: אנחנו לא נעשים צעירים יותר.

טומי: על זה אני מסכים איתך. זה הזמן ליהנות.

{טומי עושה שלום לעוד בחורה}

טומי: מכיר הרבה.

טומי מוציא בירה מהצידינית ומציע גם לעמוס. שותים.
אור יורד.

תמונה 4

בוקר. עמוס חוזר לביתו קצת שתוי.
אביגיל לבושה יפה. יושבת ומחכה לו, מיד עם כניסתו היא מנתרת ממקומה.

עמוס: (בהתפעלות) יפה שלי לאן את הולכת?

אביגיל: לאן נעלמת כל הלילה?

עמוס: הייתי עם טומי על שפת הים.

אביגיל: עד עכשיו?

עמוס: שתינו ואחר כך נפרדנו.

אביגיל: ולאן הלכת ואיפה ישנת בלילה?!

עמוס: (קוטע אותה) ...כמעט שלא נרדמתי.

אביגיל: דאגתי לך, רציתי לצלצל למשטרה.

עמוס: הייתי מדוכא מאוד מהשיחה, אז שתיתי...

ביום אחד הפכת אותי לבעל הערכה עצמית נמוכה...
אבל הגלגל התהפך...

אביגיל: לך תשטוף את הפנים, אתה נראה זוועה ומדבר שטויות.

עמוס: מרגיש מעולה עם הזוועה... (נועץ בה מבט לא מובן)
התלבשת יפה לכבודי?

- אביגיל: כשאני רואה אותך ככה, ירד לי החשק.
- עמוס: **(מתקרב אליה)** למה את כל כך ביקורתית כלפי גופך ואיבריך?
- אביגיל: **(מחמיצה פנים)** זה כול מה שיש לך בראש, "גופך ואבריך?"
- עמוס: יש לי הרגשה שאת מרגישה מכוערת, נכון? אבל זה לא מה שאת!
- אביגיל: אני מתכערת כשאני רואה אותך במצב עלוב כזה, אתה עדיין מסריח מאלכוהול.
- עמוס: להפך, מצבי טוב מאוד... מעולה! שמעתי בעצתך ועשיתי כול מה שביקשת ממני לעשות. אני בעל ממושמע.
- פאזזה. אביגיל בוחנת אותו. מחייכת חיוך רחב.
עמוס מחזיר חיוך רחב של חוצפה ומהנהן בראשו**
- עמוס: כן-כן, מה שאת שומעת.
- אביגיל: כל כך מהר מצאת לך זונה?
- עמוס: אמרת "רק לא זונה", כיבדתי אותך.
- אביגיל: כל הכבוד! **(מוחאת לו כפיים)** עכשיו אתה גבר רגוע?
- עמוס: כן, מאוד.
- אביגיל: לא תנדנד לי יותר?
- עמוס: אולי כן ואולי לא... **(קרוב אליה)** מה אני רואה? עיניים קנאיות?
- אביגיל: לא. אבל תתרחק ממני, הריח שיוצא לך מהפה הורג אותי. מה שתית שאתה כל כך מסריח!
- עמוס: הכול.
- אביגיל: אני חושבת שכדאי שתלך להתרענן במקלחת.
- עמוס: ונצא?
- אביגיל: תתלבש יפה, אכין לך קפה חזק.

{עמוס יוצא מרוצה מאוד ואפילו בשירה}

אביגיל: (קוראת אחריו) תתרענן עם מים קרים מאוד. אני צריכה אותך רענן ופיקח!

{קולו של עמוס נשמע מחדר האמבטיה...}

עמוס: (בקול) עוד פעם הגיגית עם הכביסה? ... את מחכה שהיו בה עוד פעם תולעים?!

אביגיל: כשתסיים תוציא אותה איתך.

עמוס: (עונה לה בשיר מאולתר. ומזייף)

א-ו-קיי א-ו-קיי א-ו-קיי ... אֲשֶׁתִּי הִיִּקְרָה...
 מְתַבּוֹנֵן בְּגִיגִית וְשׂוֹאֵל מָה קָרָה
 מְתַבּוֹנֵן בְּתוֹלְעִים מְרִימִים רֹאשׁ וְנִבְלָעִים.
 נוֹגַעַת בִּי עִם תּוֹלְעַת,
 מְתַפְתֶּלֶת וְ... טוֹבַעַת... (צוֹחֵק)
 תּוֹלְעִים טוֹבִים לְדִיג בָּיִם
 עִם דָּגָל שְׁחָר צָאוּ מֵהֵימָּה

{מיד עם הליכתו של עמוס למקלחת: אביגיל בינתיים ממחרת לחדר וחוזרת עם מזוודת ריקה. הולכת להביא ערמות בגדים ומתחילה לארוז בקצב קדחתני. לאחר זמן מה עמוס מופיע לבוש ומצוחצח}

עמוס: (מבחוץ, ותוך כדי כניסתו) אני לא מביא את הגיגית כי... (קופא. מופתע) את מפתיעה אותי, נוסעים לאן-שהוא?

אביגיל: אתה נוסע מפה.

עמוס: מה זאת אומרת?

אביגיל: אתה עוזב את הבית.

עמוס: ולמה אני צריך לעזוב את הבית?

אביגיל: רצית שינוי, עשית שינוי טוטאלי. עכשיו עוף מפה!

עמוס: השתגעת?!

אביגיל: מלבד ההרגשה שאתה הנפגע, שהיית בדיכאון, ויצאת לשפוף את האון... ברגע שקיבלת אישור רצת לבגוד בי בלי לתת לשיחה שהייתה בינינו לשקוע, מיד קפצת והלכת לזיין... היחס שלי אליך לעולם יהיה לא מה שהיה עד היום.
ועכשיו תקשיב טוב-טוב... אני משחררת אותך מהקשר בינינו כמו חתולה שמגרשת את הגור החולה...

עמוס: אולי החתולה חולה ומנסה לגרש את עצמה מהגור?
עכשיו תגידי לי... מה עשיתי שלא הייתי צריך לעשות?

אביגיל: יצאת?

עמוס: (בכעס) את אמרת לי לצאת...

אביגיל: זיינת?

עמוס: כן, אבל...

אביגיל: אין אבל!

זיינת – בגדת!

עמוס: ברשות!

אביגיל: צא מחיי ברשות!

עמוס: תראי, את לא בסדר, החיים שלנו התדלדלו בגללך.

אביגיל: ועכשיו התדרדרו בגללך!

עמוס: זה היינו הך. את דחפת אותי... התעקשת, התחננת בפניי...

אביגיל: ...לא מעוניינת להיות תקועה בנישואים האלה. נקודה!

עמוס: החלטת שאת לא מעוניינת בסקס, ועכשיו את לא מעוניינת בנישואים?! אני מרגיש שעשית לי תרגיל כדי להתגרש. ניסיון היפרדות מקורי!

אביגיל: בגדת בנישואים?

עמוס: אמרת שלא תחשיבי זאת כבגידה!

- אביגיל: הפרת את האיזון? בגדת באמון? שא בתוצאות!
- עמוס: את בגדת בהבטחות שלך!
- אביגיל: אני שמחה שזאת התפיסה שלך.
- עמוס: **(בכעס) שלי?!
שלך!**
- אביגיל: עכשיו אתה לבד! ואני לבד!
- עמוס: את מנהלת רומן!
- אביגיל: **(קוטעת אותו)** תפסיק עם השטויות שלך!
- עמוס: אביגיל, תהיי הגיונית.
- אביגיל: בגללך הגוף שלי חווה כאב של בגידה. גרמת לפצע שאי אפשר לרפא!
- עמוס: ...אביגיל, תקשיבי, אם הייתי יודע....
- אביגיל: **(קוטעת אותו)** ... עכשיו אתה גורם לי להיות חולה פיזית! שכלית!
נפשית! וזה מוציא אותי מדעתי!!!
- עמוס: את שומעת מה שאת מדברת?
- אביגיל: לא האמנתי שתקבל את החרא שהצעת ליך.
- עמוס: אַתְּ מעמידה פנים תמימות ומפילה את כל האשמה עלי, אבל את לא תמימה. את הפצרת בי לעשות את זה ובעצם הנחת לי מלכודת כמו לעכבר?! ופתאום את רוצה לפלוט אותי החוצה?!
- אביגיל: אלה הן ההשלכות.
- עמוס: תגידי את האמת... **(לוקח את הזמן ומסתכל לה בעיניים מקרוב)**
למה לא ניסית באמת להיפתח אלי ולמנוע את כול הבלגן?
- אביגיל: חייתי במצב בִּיְתִי מתוח בזמן שהפכת לאדם אנרגטי מידי בשבילי.
והיום הפכת לאדם דוחה. אתה גבר ללא אופי, חסר איפוק, מועל
באמון, חסר עמוד שדרה, בוגדני ואומלל. יום אחד לא התאפקת!

עמוס: מה הדבר הראשון שיוצא לך מהפה כול בוקר? את זוכרת? ...
(בלעג) "אני שונאת לקום כל כך מוקדם"

אביגיל: מה זה קשור?

עמוס: ועוד איך קשור, אם את קמה על צד שמאל, כול היום את נשארת על צד שמאל!

אביגיל: ומה רצית? שאתחיל את היום בהתעוררות מינית ובהתמסרות?

עמוס: את מניפולטיבית, עשית לי תרגיל מתוכנן ומתוחכם למטרתך.

אביגיל: עמוס... לך נצל את החיים וזרום איתם. בהתחלה יהיה לך קשה, אבל תתחבר עם טומי ויהיה לך קל יותר, לך תשתעשע.

עמוס: זה מה שאת באמת רוצה? שאזרום ואשתעשע?

אביגיל: בבקשה, לך.

{עמוס הולך לשולחן, לוקח עט ונייר ומתחיל לכתוב במיומנות טיוטת הסכם}

אביגיל: מה אתה עושה?

עמוס: **(תוך כדי כתיבה)** מי את ומה את חושבת לעצמך, שאם את עושה לי תרגיל ילדותי של אריזת מזוודה ואומרת "בבקשה לך", אז אני אקום ואלך? היום את פגעת בעצמך, ואת יודעת למה? כי מהיום את הפכת בעיני לדחויה, בלי הערכה עצמית, מתוסכלת... שקרנית ובודדה!

אביגיל: **(משתיקה בזלזול)** טוב טוב...

(מציצה ומעיינת במה שעמוס כותב) מה זה צריך להיות?

עמוס: **(תוך כדי כתיבה)** את לא חושבת שאעזוב בלי הסכם חתום?

אביגיל: אין צורך, ברור שזה חצי-חצי.

עמוס: איתך שום דבר לא ברור.

אביגיל: אתה לא מאמין לי?

עמוס: לא. (פאזזה. מסתכל עליה ארוכות) כידוע לך לאף אחד מאתנו אין זכות לבעוט החוצה את בן או בת הזוג אלא על יד צו בית משפט. אני מכין הסכם הפרדה זמני חתום שיהיה בינינו.

אביגיל: (מציצה במה שהוא כותב) ומה זה?

עמוס: איזה?

אביגיל: זה.

עמוס: איזה זה?!

אביגיל: הסעיף הראשון.

עמוס: הסעיף ראשון לא ברור?

אביגיל: מה זאת אומרת "עמוס יכול לשהות בבית מתי שהוא ירצה ללא הגבלת זמן"? לא מסכימה.

עמוס: ומה חשבת? שתתני לי שתי בעטות ולא תתני לי להיכנס לבית שהוא שלי?

אביגיל: השתגעת לגמרי! (בזעם) זה הבית שלי!

עמוס: (עונה באותו טון) שלך?! את לא מתביישת?!... את יודעת מה? מעכשיו בלי צו בית משפט אני לא יוצא מפה...!

{פאזזה. מחכים לראות מי ידבר ראשון}

אביגיל: עכשיו אתה מבייש עוד יותר את עצמך.

{עמוס שותק ולא מביט לכיוונה}

אביגיל: בתיאום מראש ובשעות סבירות.

עמוס: לפי "האינטונציה" שלך אני קולט ש"תיאום מראש" זאת מלכודת. לכן לא אסכים בשום פנים ואופן...!

אביגיל: (קוטעת אותו) תביא את הנייר אני אחתום עליו.

עמוס: המילה שלך שווה כקליפת השום, לרגע שכחתי עם אני מתעסק.

אביגיל: אני אחתום בתנאי שתסתלק עכשיו.

{עמוס קורע את ההסכם ומפזר אותו בחדר. לוקח את המזוודות לחדר אחר}

אביגיל: מה אתה עושה?

עמוס: אני אגור בחדר האורחים, עד למשפט!

אביגיל: עכשיו אתה השתגעת לגמרי!

עמוס: **(תוך כדי העברת המזוודה)** אני לא אצא מהבית! ועוד איך לא אצא! את תמשיכי לגדל את התולעים שלך בחדר האמבטיה ואני אשתמש בחדר האורחים. הכול מתנקז סביב דבר אחד! וזה הקור שלך!

אביגיל: **(קוראת אחריו)** זה הסוף שאתה רוצה!?

עמוס: **(הולך לחדר האורחים. מהחוץ)** סוף כל סוף – סוף!

אביגיל הולכת לספה. יושבת. עוצמת עיניים.

מחדרו של עמוס נשמעת בקול-רם "לה דונה א מובילה".

אביגיל מעיפה מבט לעבר החדר, נושמת עמוק ומשתרעת על הספה.

תוך כדי שהאור יורד לאט לאט...

אביגיל: אלה הם חיי בזמן האחרון.

סוף